

ՆՈՐ ԳԻՐՔ
«ԻՍԱՀԱԿ ԱԼԱՎԵՐԴՅԱՆ»
Արմինե ՄՈՎՍԻՍՅԱՆ

Բանալի բառեր՝ Իսահակ Ալավերդյան, արձակ, դրամատուրգիա, թատերագիտություն, մանկավարժություն, գեղարվեստական առանձնահատկություն, հայ գրականություն, Արցախի գրական ընտանիք:

Ключевые слова: Исаак Алавердян, проза, драматургия, театроведение, педагогика, художественная особенность, армянская литература, Арцахская литературная семья.

Key words: Isahak Alaverdyan, prose, playwright, theatre studies, pedagogy, artistic peculiarity, Armenian literature, literary family of Artsakh.

НОВАЯ КНИГА „ИСААК АЛАВЕРДЯН”
А.МОВСИСЯН

В этой статье рассматривается и оценивается работа доктора филологических наук, профессора Сократа Ханяна „Исаак Алавердян”.

Отмечается, что автор работы тщательно изучая богатое литературное наследие прозаика, драматурга, театроведа, переводчика, педагога Исаака Алавердяна, создал ценное исследование, которое можно считать знаменательным явлением в процессе изучения современной армянской литературы.

NEW BOOK “ISAHAK ALAVERDYAN”
A.MOVSIKYAN

The article considers and evaluates Doctor of Philology and professor Sokrat Khanyan's work “Isahak Alaverdyan”. It is mentioned in the article that the author of the work has created a valuable research by thoroughly studying the literary rich heritage of the prose writer, playwright, theatrical expert, translator and teacher Alaverdyan. This can be considered as a significant phenomenon in the history of modern Armenian literature study.

Սույն հոդվածում դիտարկվում ու գնահատվում է բանասիրական գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր Սոկրատ Խանյանի Իսահակ Ալավերդյանն աշխատությունը: Նշվում է, որ աշխատության հեղինակը հանգամանալից ուսումնասիրելով արձակագիր, դրամատուրգ, թատերագետ, թարգմանիչ, մանկավարժ Ի. Ալավերդյանի գրական հարուստ ժառանգությունը, ստեղծել է արժեքավոր հետազոտություն, որը կարելի է համարել նշանակալից երևույթ արդի հայ գրականության պատմության ուսումնասիրության գործընթացում:

Գրված ու հաստատված է, որ քսաներորդ դարի երկրորդ կեսի հայ մշակույթի հարստացման ու զարգացման գործընթացը հնարավոր չէ պատկերացնել առանց Արցախի գրական ընտանիքի մասնակցության: 1950-ական թվականներից սկսած, առանձնապես անհատի պաշտամունքի քննադատությունից հետո, Հայաստանում ապրող և ստեղծագործող մտավորականների նրբահյուս երկերի ջերմացնող դասերն արձագանք էին գտնում նաև Արցախի գրական ընտանիքի ներկայացուցիչների ստեղծագործական աշխարհում: Նրանց նախասիրություններում և տպագիր երկերում խոսում է Հայկյան Առանի հայախոս ոգին՝ պատմական արմատների կենարար ավիշով և ապագայի հանդեպ ունեցած լուսաբեր հավատով: Նման ստեղծագործողների բույլի մեջ են մտնում Բոգդան Ջանյանը, Բագրատ Ուլուբաբյանը, Սարգիս Աբրահամյանը, Իսահակ Ալավերդյանը, այնուհետև Գուրգեն Գաբրիելյանը, Մաքսիմ Հովհաննիսյանը, Վարդան Հակոբյանը, Սոկրատ Խանյանը, Վազգեն Օվյանը, Նվարդ Ավագյանը, Արմեն Հովհաննիսյանը, Դավիթ Միքայելյանը և ուրիշներ:

Վերոնշյալ գործիչների շարքում իր բազմաբնույթ գործունեությամբ ու բազմաժանր գրական հունձրով առանձնահատուկ տեղ ունի արձակագիր, դրամատուրգ, թատերագետ, թարգմանիչ, մանկավարժ, Արցախի հանրապետության վաստակավոր գործիչ Իսահակ Սերգեյի Ալավերդյանը:

Պետք է նշել, որ բազմապատակ այդ գործիչ գեղարվեստական արձակը, դրամատիկական երկերն ու թատերագիտական ուսումնասիրությունները ժամանակին գնահատվել են ականավոր գրողների, գրաքննադատների, թատերագետների կողմից: Եվ բնական ու խոստուն են նրա ստեղծագործության մասին գրված հոդվածներն ու էսսեները:

Ի. Ալավերդյանը՝ ծնված 1917-ի հունվարի 17-ին, Շուշի քաղաքում, դեռևս մանկության տարիներից, տեսել և զգացել է այն բոլոր հարվածներն ու աղետները, ինչ տեսել են և՛ Արցախը, և՛

մայր Հայաստանը: Հաղթահարելով բոլոր դժվարությունները, ինչպես իր բոլոր հասակակիցները, Ի. Ալավերդյանը ստանալով և՛ միջնակարգ, և՛ բարձրագույն կրթություն, ծավալել է ժողովրդանվեր գործունեություն՝ որպես մանկավարժ ու գրող, հայրենանվեր մի այնպիսի գործիչ, որը պատիվ է բերում և՛ իրեն, և՛ ազգին: Վերև նշեցինք, որ նրա գրական-մշակութային հունձքի մասին ժամանակին գրվել են հոդվածներ, գրախոսություններ: Սակայն մինչև 2017 թվականը՝ նրա ամբողջական ստեղծագործության մասին առանձին ուսումնասիրություն չի ստեղծվել: Եվ ահա, այդ անհրաժեշտ գործին ձեռնամուխ է եղել բանասիրական գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր, ԱՀ գիտության վաստակավոր գործիչ, Արցախի պետական համալսարանի դասախոս Սոկրատ Խանյանը:

Արդյունքում, համալսարանի գիտական խորհրդի նրաշխարհագրությամբ լույս է տեսել գրականագետի «Իսահակ Ալավերդյան» ուսումնասիրությունը՝ ծննդյան 100-ամյակի և մահվան 25-րդ տարելիցի առթիվ:

Ուսումնասիրությունը՝ բաղկացած ներածությունից, հինգ բաժնից ու մատենագիտության մասից, ամբողջության մեջ լույս են սփռում բազմավաստակ գործչի հարուստ մշակութային ժառանգության արժեքի ու գործառական մեթոդյա նշանակության վրա:

Գրքի հեղինակը նպատակահարմար է գտել՝ նախ ներկայացնել Ի. Ալավերդյանի արձակը ժամանակի գրաքննադատության լույսի տակ: Կոնկրետ փաստերի հիման վրա նշվում է, որ ճանաչված գրողի ժողովածուներն արժանացել են անվանի գրականագետների լայն շրջանակների ուշադրությանը:

Փորձառու գրականագետի համոզիչ փաստարկներում Ս. Խանյանը մատնանշում է գրողի «Իմ սաները», «Թող խաղաղ մեծանա», «Անանուն մարդը», «Կապույտ գլխաշորը» ժողովածուները, ընդգծում, որ դրանց մասին իրենց դրվատանքի խոսքերն են ասել ականավոր գրող Սերո Խանգաղյանը, գրականագետներ՝ Ժան Անդրյանը, Սերգեյ Աթաբեկյանը, Կիմ Ադաբեկյանը, Շահեն Օհանջանյանը, բանաստեղծներ՝ Միքայել Հարությունյանը, Գուրգեն Գաբրիելյանը, փորձառու մանկավարժներ և այլ մտավորականներ: Գրքի հեղինակը նկատում է, որ բոլոր գրախոսներն իրարից անկախ ընդգծել են արձակագիր Ի. Ալավերդյանի ստեղծագործության առինքնող նշանակությունն ու լեզվատճական երանգները, պատումների անմիջականությունը, ճշմարտացիությունը, լավատեսությունը, կերպարների բնութագրումները, դիմանկար ստեղծելու հմտությունը, պատմելու ձիրքն ու վարպետությունը, գեղեցիկ նկարագրություններն ու գեղարվեստական խոսքի նպատակային օգտագործումը, հումորը, ժողովրդական խոսակցության համով-հոտով գործածությունը և այլ առանձնահատկություններ:

Ուսումնասիրության մեջ, առաջին բաժնում, առանձին տեղ է հատկացված Ի. Ալավերդյանի գրական երկերի ընտրանուն՝ «Ծաղիկների երգը» խորագրով, որը լույս է ընծայվել գրողի ծննդյան 90-ամյակի առթիվ, հետմահու:

Այստեղ արժանին պիտի հատուցել բանաստեղծ-գրականագետ Ս. Խանյանին՝ մասնագիտական խորությամբ գրողի բազմաժանր երկերը հմտորեն դիտարկելու ու արժևորելու ուղղությամբ:

Ուսումնասիրության հեղինակի տեսադաշտում են գտնվում գրողի բազմաշերտ ստեղծագործության բոլոր մոտիվներով ստեղծված երկերը: Գնահատվում են մայրական շարքը, սիրո մանրապատումները, մանկական երկերը, երգիծական հյուսվածքները, առակներն ու դրամատիկական գործերը:

Նշենք, որ Ս. Խանյանը համոզիչ ընդգծումներով և ընդհանրացումներով բազմաշերտ գրողի գեղարվեստական երկերը գնահատում է՝ նկատի առնելով կյանքի նկատմամբ նրա հեղինակային վերաբերմունքը, կենսական նշանակություն ունեցող փաստերի և իրադարձությունների բացահայտումը, գրականության գեղարվեստական արտացոլման կերպերն ու եղանակները, պատկերների ստեղծումը, լեզվատճական առանձնահատկությունները և այլ միջոցներ ու ձևեր: Նա ընդհանրացնում է. «Ի. Ալավերդյանի գեղարվեստական հունձքն. ինքնատիպությամբ ու թարմությամբ իր տեղն ունի նորագույն շրջանի հայ արձակի պատմության մեջ: Նրա ստեղծագործության մեջ առկա են կյանքի արտացոլման ճշմարտացիությունը, մարդկային հոգեբանության և սարքումների բացահայտման խորությունը»:¹

¹ Ս. Խանյան «Իսահակ Ալավերդյան», «Դիզակ պլուս» հրատարակ., 2017թ., էջ 22

² Նույն տեղում, էջ 27-28

Ս. Խանյանը Արցախում արարվող գրականության ընթացքը պայմանավորում է 1960-ականներին Հայաստանում ծավալված ստեղծագործական ուղղության հետ, որի ներկայացուցիչներն էին Հրանտ Մաթևոսյանը, Վարդգես Պետրոսյանը, Պերճ Զեյթունցյանը, Հովհաննես Մելքոնյանը և մյուս տաղանդավոր արձակագիրները:

Ուսումնասիրության հեղինակն անդրադառնալով գրողի Սիսակյանի օրագիրը նույնպես նու գերկարճ առակներին, եզրակացնում է. «Մանկավարժ – գրող, թե՛ գրող – մանկավարժ,- դժվար է պատասխանել այս հարցին, որովհետև երկուսն էլ միաձուլվել են միմյանց: Են դրսևորվել է Ի. Ալավերդյանի գործունեության ընթացքում: Նա կյանքի և գրականության փոխհարաբերության հարցն ընկալել է մանկավարժի հայեցակետով, մանկավարժությունը՝ գրողի: Ի. Ալավերդյան – արձակագրի խառնվածքը ուսուցչի խառնվածք է»:¹

Ի. Ալավերդյանի գրական ժառանգության մեջ զգալի տեղ է գրավում նրա նամակահին: Հայտնի է, որ նա Հայրենական մեծ պատերազմի ժամանակ խորհրդային բանակի շարքերում ծառայել է մեծ գրող Սերո Խանգաղյանի հետ: Հենց այդ տարիներից նրանք, որպես մտերիմներ, իրար հետ հաղորդակցվել են նամակներով, որոնց թիվը հասնում է մի քանի տասնյակի:

Գրքում՝ նամակներից բերելով առանձին հատվածներ, Ս. Խանյանը դրանք համարում է անցյալի խոսուն էջեր՝ ուղղված սերունդներին... դրանք ոչ միայն ճանաչողական, այլև գրականագիտական լուրջ տեղեկություններ են:²

Ուսումնասիրության «Գրողի դրամատուրգիական խիզախությունը» բաժնում վերլուծվել ու արժևորվել են Ի. Ալավերդյանի «Սիրո ճանապարհը», «Հողի լեզուն», «Ա՛խ, սեր» դրամաները, որոնք ներկայացվել են Ստեփանակերտի Մ. Գորկու անվան (այժմ՝ Վ. Փափագյանի անվան) պետական դրամատիկական թատրոնում և շրջկենտրոնների բեմերում:

Փաստարկելով դրանց վերաբերյալ մամուլի էջերում տպագրված թատերախոսությունները, Ս. Խանյանը նշում է. «Անդրադառնալով Ի. Ալավերդյանի դրամաների փնջին, կրկին ու կրկին համոզվում եմ, որ նա ծնվել էր որպես մշակութային նվիրյալ գործիչ, որի գրական-թատերագիտական ժառանգությունն այնքան է հարուստ, որ սպասում է իր գալիք ուսումնասիրողներին»:³

Ի. Ալավերդյանի գրական հարուստ ժառանգության մեջ փայլուն էջեր են նրա թատերագիտական աշխատությունները: Անվանի գրողը 1968-1990 թվականներին վարել է Ստեփանակերտի դրամատիկականի գրական մասի վարիչի պաշտոնը: 1992թ. նշվել է թատրոնի 50-ամյակը:

Պարզ է, որ Ի. Ալավերդյանը պետք է ասեր իր ծանրակշիռ խոսքը: Ինչպես նշում է Ս. Խանյանը, Ի. Ալավերդյանը կատարեց ուշադրության արժանի գործ. հրատարակեց, Ստեփանակերտի Մ. Գորկու անվան պետական հայկական դրամատիկ թատրոնն աշխատությունը՝ հայերեն և ռուսերեն: «Գիրքը,- ընդգծում է Ս. Խանյանը, - հետաքրքիր մի տարեգրություն է, ուր ընթերցողը հաճույքով ծանոթանում է թատրոնի բոլոր բեմադրող ռեժիսորների, նկարիչների, ժողովրդական արտիստների, երիտասարդ ուժերի գործունեությանը: Գիրքը կհետաքրքրի ոչ միայն թատրոնի պատմությամբ զբաղվողներին, այլև ընթերցողների լայն շրջանակներին»:⁴

Ի. Ալավերդյանը նվիրումով շարունակեց իր թատերագիտական գործունեությունը: Եվ ինչպես գոհունակությամբ ընդգծում է Ս. Խանյանը, նա գալիքին հանձնեց «Գուրգեն Հարությունյան», «Մարգո Բալասանյան», «Բենիկ Օվչյան» ուսումնասիրությունները՝ բարձր գնահատելով ժողովրդական այդ դերասանների վարպետությունն ու թողած ավանդույթները նոր սերնդի համար:

Քննարկվող աշխատության ուսանելի խորհրդածությունների էջեր են «Մարդը, քաղաքացի, մանկավարժը» բաժինը, որտեղ գրքի հեղինակը ուսուցիչ Ի. Ալավերդյանի գործընկերների և աշակերտների վկայությամբ նրան գնահատում է որպես մեծատառով Մարդ, ժողովրդանվեր Քաղաքացի, հմուտ Մանկավարժ:

«Համաշխարհային երևելիները,- գրում է Ս. Խանյանը,- հաստատել են մի ճշմարտություն այն մասին, որ արվեստագետներն ինչ ստեղծում են կենդանության օրոք, պատկանում է իրենց, սակայն

³ Նույն տեղում, էջ 53

³ Նույն տեղում, էջ 65

⁴ Նույն տեղում, էջ 70

մասից հետո նրանց ստեղծածը դառնում է ժողովրդի սեփականությունը: Տվյալ դեպքում Իսահակ Ալավերդյանի ստեղծագործությունները պատկանում են հայ ժողովրդին:

Ուսումնասիրության վերջում Ս. Խանյանը գետնից է ծավալում մատենագիտություն՝ ըստ Արցախի Մեսրոպ Մաշտոցի անվան Հանրապետական գրադարանի տեղեկատու – մատենագիտական և երկրագիտական բաժնի կողմից կազմված ցանկի»:¹

Գրականագետ Ս. Խանյանի բավականին ծավալուն և ընդգրկուն այս աշխատությունը նշանակալից երևույթ է նորագույն շրջանի հայ գրականության պատմության ուսումնասիրության, ակնաւոր գրողի ժառանգության արժևորման ուղղությամբ: Այն միաժամանակ վկայում է, որ Արցախի պետական համալսարանում ուշադրության կենտրոնում է գտնվում ոչ միայն կրթության բարդ հիմնախնդիրների նորոգյա լուծումը, այլև գիտահետազոտական անհրաժեշտ աշխատությունների ստեղծման գործընթացը:

Տեղեկություններ հեղինակի մասին.

Արմինե Մովսիսյան

Ստեփանակերտի Անդրեյ Սախարովի անվան

հ. 8 միջնակարգ հոսքային դպրոցի

հայոց լեզվի և գրականության ուսուցչուհի

armine808@mail.ru

Հոդվածը տպագրության է երաշխավորել խմբագրական կոլեգիայի անդամ, ք.գ.դ. Ս.Ա. Խանյանը:

¹ Նույն տեղում, էջ 88